

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinici
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Culoare
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

TRAIANII noștri DACI

(partea a IX-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„Stau la hotare de veghe. E noapte. Romanu-i aproape.
Vijelioase, în spume, se-nvolbur-ale Dunării ape.
Hei tu, bătrână pădure, câți arbori de tisă din tine,
Mâine în zori vor cădea bubuind, peste taberi străine!”
(Maica Teodosia – Zorica Lațcu, Veghez)*

Eșecul romanilor în războiul împotriva Dacilor liberi dintre anii 101-102, l-a determinat pe Traian să se retragă la Roma, să mediteze, să cugete, să chibzuiască. Avea informații de la iscoadele trădătoare că AURUL dacilor din cinci în cinci ani se întoarce în Marele Sanctuar al Jertfei și nemuririi lor, când Solul sortit din cei 102, inițiați înțelepți pleca prin sacrificiul suprem, bucurie și onoare la profetul Zamolxe.

Romanul Traian a plecat optimist din Roma la 4 iunie 105, trecând Dunărea de astă dată pe podul de piatră construit de tracul Apollodor din Damasc, hărțuind și așteptând clipa favorabilă, ziua favorabilă, anul favorabil – **22 Iunie 106 – Ziua sacră a dacilor la Marele Sanctuar de la Grădiștea Muncelului.**

Atunci, odată la 150 de ani vin *Marile Ospete ale Nemuririi.*

Atunci mesagerii sunt Marele Rege sau Marele Preot.

Atunci au fost uciși cei 101 sacerdoți - înțelepți ai cultului zamolxian.

Atunci s-a început distrugerea cu ferocitate a lăcașurilor de cult dacice.

Atunci s-a început exodul prizonierilor din casta nobiliară și militară.

Atunci s-a început golirea Daciei de Aurul ei atât de prețios pentru romani.

„Dacii au fost biruiți fiindcă anul 106 împlinea veacul dacic. Fiindcă exact cu 150 de ani în urmă – 22 Iunie 44 î.Hr. mesagerul a fost Burebista... Decebal nu s-a sinucis. Decebal s-a jertfit ca Soarta să mai dea dacilor un veac zalmoxian.” (Andrei Vartic, *Ospetele Nemuririi*, Ed. Vicovia/ Ed. Babel, 2012, p. 49)

Viața Dacului nemuritor se prelinge întru Ancestral și Apoi, întru bătălii și biruinți, întru curaj și crez, întru cultură și cult, întru Casă și Cosmos, întru Dumnezeu și Neam, întru Vatra Străbună și Grădina Maicii Domnului, întru familie și popor, întru Trecut – Prezent și Viitor, întru Marele Sanctuar zamolxian și Biserica lui Hristos.

Ființa Dacului nemuritor se cuminecă întru alternanța cuvânt-grăire, artă sacră, atitudine, aură, azur serafic, cântare diafană, datini, dăruire, drumul Crucii – Învierea, fascinație, folclor, persoană, port,

splendoare, întru Zamolxianism, Hristologie și Dănuire valahă, întru realitate nemăsurabilă a vibrații de suflet și creație sublimă.

Pe acest Drum sacru al dănuirii dacoromâne îi întâlnim și pe cei doi Fii aleși ai Daciei Mari, marii pătimitori creștini **Traian Murariu** și **Traian Popescu – Macă**.

TRAIAN Murariu, s-a născut în câmpia bănățeană a comunei Pădureni de Timiș la 7 aprilie 1901, într-o familie de ortodocși harnici, cinstiți, cumpătați și evlavioși. Deși înzestrat nativ, Traian a terminat de absolvit doar școlala generală. S-a achitat onorabil de serviciul militar și a rămas stâlpul familiei în vatra părintească alături de cinstea, credința și omenia bravului țaran român, deși fapta ultimă care-l scoate din anonim avea să-l înscrie în istorie încununându-l cu aura cerească de martir dac.

Ființă sensibilă și dărză, smerit și autoritar, răbdător și zelos s-a împlinit printr-o nemărginită dragoste față de Dumnezeu, alături de o iubire nețărnută pentru Neam și de o credință profundă înmănușată într-o morală vie, ireproșabilă.

Destoinicul țaran, primește în casa sa din Pădureni, doi tineri foști bravi elevi-luptători anticomuniști ai liceului „**Negru Vodă**” din Făgăraș: **Nicolae Mazilu** și **Ion Mogos**, elevi eminenți, apoi exmatriculați, arestați, condamnați și întemnițați în penitenciarul special pentru copii de la **Târgșor**. După ce au fost eliberați s-au îndreptat spre Uzinele din Reșița în căutarea unui loc de muncă. Așa ajung în Pădureni la casa lui Traian în 1950, în seara de 12 Decembrie, a Sf. Ierarh **Spiridon**, făcătorul de minuni. Luptătorii sunt găzduiți și omeniți, dar miliția care-i adulmeca i-a descoperit. Eroii sunt împușcați și aruncați într-o groapă comună, iar gazda **Traian** este arestat, torturat și acuzat de **complicitate la crima de uneltire contra ordinii sociale**, iar în baza sentinței nr. **1529/ 4 decembrie 1951** este condamnat la moarte.

A fost executat în 27 Septembrie 1952, primind cu seninătate martiriul întru Hristos și Țară, în sinistrul penitenciar Jilava. (*Martiri pentru Hristos, din România, în perioada regimului comunist*. Ed. I.B.M. al B.O.R., București-2007, p. 498-499)

Traian Popescu – Macă (1923-2010)

În familia bucureșteanului Ștefan, mecanic de locomotivă și a Cleopatrei profesoară de germană, lângă cele două lalele **Elvira**, ajunsă profesoară de Geografie la Colegiul Național „**Gheorghe Lazăr**” – București și **Olga**, devenită Dr. în Biologie – șef Laborator la spitalul Brâncovenesc, s-a născut și bujorul **Traian**, în 27 August 1923. Alături de dragoste și bucurii, Traian a primit și educația creștină, caracteristică adevăraților Români. Școala primară a făcut-o la Brașov, continuând cu liceul „**Aurel Vlaicu**” – București, unde și-a încununat adolescența în *Mănunchiul de prieteni* și *Frăția de Cruce*, a Dacoromâniei. A absolvit elogios Facultatea de Construcții în cadrul Politehnicii și Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale – București.

Traian Popescu a desfășurat o activitate vie, militantă, patriotică, anticomunistă între 1945-1947, tipărintd câteva pagini intitulate „*Neamul Românesc*”, în care erau arătate atrocitățile bolșevice ale *Armatei roșii* – numită de proletariatul laș și trădător din România și „*eliberatoare*”, de fapt diabolica armată barbară, uzurpatoare, violatoare, criminală și sechestratoare a Vetrei străbune, a Tradiției sfinte, a Pantheonului spiritual, a Elitei ortodoxe prin *grația* lașului rege, trădătorul **Mihai I Gângavul**. Foile incendiare erau expediate de colegii săi direct în cutiile poștale. A colaborat tot clandestin cu un absolvent de liceu Corneliu Decebal Andrei care conducea ascuns un serviciu de informații privitor la starea socio-politică a țării ocupate de lăcustele sovietice, care devorau totul în cale prin foamea și setea lor.

15 Mai 1948 - Prima mare prigoană anticreștină

ISTORIA NEAMULUI NOSTRU DACOROMÂN ESTE MĂSURA JERTFEI SALE MILENARE ÎNTRU DUMNEZEU ȘI VATRA STRĂBUNĂ ȘI SPIRITUALITATEA CREAȚIEI ADUSĂ PRIN SACRIFICIUL TUTUROR GENERAȚIILOR DE AUR!

„*Generațiile eroice au modelat sufletul neamului, au creat cultură, legislație, filosofie, și au dat în esență răspunsul național la chemarea lui Iisus: Creștinismul românesc.*” (Traian Popescu, *File din Procesul Comunismului – Comunismul la Judecata Istoriei – Teroarea și Diversiunea Politica de Stat*. Ed. Scara, București 2007, p. 178)

Generația – 1948 sau **Generația Crucii** a dat Neamului și Bisericii lui Dumnezeu cel mai mare număr de Eroi, Cuvioși, Martiri, Mucenițe, Mărturisitori și chiar de Sfinți.

„Tineri și mai puțin tineri, de la elevi de liceu și studenți, la cei cu răspunderi familiale, purtând greul războiului anticomunist, cât și în special al recuceririi Ardealului de Nord, toți acești membrii ai generației noastre s-au confruntat cu **atentatul la ființarea istorică și geografică a poporului român**. Ei au trebuit să răspundă la încercarea de a se falsifica spiritualitatea și cultura prin desființarea instituțiilor de bază (fundamentale, n.a.) ale societății și ruperea filmului unei istorii bimilenare (multi milenare, n.a.). Totul era atacat.” (ibid., p. 178-179)

Zidul de apărare în fața cataclismului apocaliptic al persecuției creștinilor ortodocși de către balaurul roșu – comunismul a fost **GENERAȚIA 1948 – GENERAȚIA CRUCII**, care și-a făcut SCUT din chezașia JERTFEI sale curate, mucenicești.

Prigoana și persecuția anticreștină declanșată de ocupanții sovietici și slugile lor proletare a provocat arestarea a zeci de mii de tineri români, creștini ortodocși din toate clasele sociale, conform operațiunii nr. 5 prin ordonanța M. I. din data de 13 Mai 1948, și conform estimărilor trădătorului general neromân Mihai Pacepa, „în noaptea de 14-15 Mai sunt arestați **15.000** de membrii ai Mișcării naționaliste.” (ibid., p. 172)

Între cei 15.000 se aflau inginerul Traian Popescu și Corneliu Decebal Andrei. Întâi a fost dus la Malmaison unde a avut parte de o *consiliere* socialistă prin tortură, loviri dese cu ranga. Au urmat apoi alte calvaruri la Jilava, Pitești, Gherla, Aiud și Văcărești, pentru vina iubirii de Dumnezeu și de Neam, tradusă în *Crimă de înaltă trădare*, 20 de ani, *Crimă de Organizare împotriva Ordinii Sociale*, 10 ani, *degradare civică* și 5 ani *închisoare corecționară*. În temnițele de la Pitești și Gherla a beneficiat de *Experimentul reeducării*, inventat de pedagogul marxist Makarenko – „Cumulări lente cantitative duc la salturi bruște calitative”. „S-a testat astfel rezultatul efectului maxim la care se poate ajunge prin exercitarea unei terori permanente și îndelungate fizice și psihice timp de 24 de ore din 24, după un minuțios și <<științific>> program. La un capăt s-a produs o dezumanizare totală printr-o degradare psihică, morală și fizică a elementului asupra căruia s-a acționat, iar la celălalt capăt rezultatul torturii a fost **martirajul**. Sfinți și mucenici pe de o parte, monștri pe de alta.” (Traian Popescu, *Experimentul Pitești – Mucenie și Satanizare – Terorismul din închisorile Pitești, Gherla, Canal, Tg. Ocna. Atacul brutalității asupra conștiinței*, ed. Scara, 2007, p. 157)

Împotriva satanicului „experiment”, **Generația – 1948 - Generația Crucii** a luptat pe viață și pe moarte „**cu prețul a sute de mii de vieți jertfite sau schilodite**”. (File din Procesul Comunismului, op. cit., p. 182)

Atrocitățile sovieto-româno-proletare și-au extins prăpădul și asupra **monahismului românesc ortodox**, arestând o parte dintre călugării și monahiile diferitelor mănăstiri și desființând zeci de lăcașuri sfinte. În anul 1958 existau **197 de mănăstiri și schituri**, iar în anul 1987 mai erau 103. În anul 1951 erau 10.000 de călugări, iar în anul 1963, doar 1.000. (Pr. Ioan Dură, *Monahismul Românesc în anii 1948-1989*)

„Un caz aparte l-a constituit Mănăstirea **Vladimirești**, desființată în 1956 după ce în 1955 fusese arestate o serie de maici: Maica **Veronica**, stareța Mănăstirii, Maica **Teodosia**, poeta mistică, Maica **Mihaela Iordache**, secretara Mănăstirii, Maica **Mihaela Portase**, ghidul Mănăstirii, în frunte cu Duhovnicul Mănăstirii, monahul doctor în Teologie **Ioan Iovan**. Toate cele 300 de măicuțe ale mănăstirii au fost evacuate cu forța armată...” (File din Procesul Comunismului, op. cit., p. 184)

Eroul nostru Traian Popescu a cunoscut în infernul închisorilor comuniste și miracolul divin, mai întâi prin salvarea vieții sale fizico-psihico-morale de către **Maica Domnului** prin **monahia poetă – mistică Teodosia – Zorica Lațcu**, apoi prin creația spontană spirituală a două lucrări simfonice de mare profunzime artistică.

Momentul salvării lui ca ființă a venit chiar în momentul agoniei sale când încă mai licăreau câteva scântei de viață. Timp de 7 luni de zile a străbătut calvarul anchetelor continue, finalizate cu o noapte de tortură mortală. Bestiile s-au întrecut între ele, prin satanismul lovirilor, cu țevi, cu bastoane, cu cisme, cu tot ceea ce putea să rupă, să spargă, să frângă oasele victimei, securiști, gabori, gorile, între care renumitul tuciuriu din Obor, călăul Brânzaru de 100 de kg, fiara fiarelor sau *călăul de la Interne*.

Trecuseră două luni de la noaptea muribundă, peste care se așternuse doar teama, tremurul, durerea, disperarea, degringolada psihică, când pe la începutul lunii Octombrie 1955, a auzit dinspre celula vecină un glas de înger, „**DOAMNE!**”, urmat la scurt timp de graiul cuvintelor, „**MAICA DOMNULUI**”.

Au stabilit comunicarea prin sistemul morse, aflând că *îngerul* vecin era Maica Teodosia de la Mănăstirea Vladimirești. Maica s-a rugat pentru Traian. El nu mai putea să se roage. Era la capătul puterilor și totuși în zilele de 16-18 Octombrie, mintea i-a fost asaltată pentru prima oară de versuri inedite însoțite de o muzică serafică...

Ziua de 19 Octombrie 1955, ziua mamei sale a înecat-o cu lacrimi, strigând-o continuu. Călăul Brânzaru fusese anunțat pentru a-l tortura în acea noapte. După programul de seară s-a întors sfârșit în celulă, murmurând cuvintele: „Doamne, iartă-mă! Mamă, iartă-mă! A înghițit 80 de hidrazide, tăindu-și venele cu un ciob de sticlă...

Aripa morții însă nu l-a atins, fiind alungată de Maica Domnului și de ruga aprinsă a maicii Teodosia – Zorica Lațcu. Temnița, calvarul nu s-au sfârșit, iar lucrarea lui spirituală abia începea. Rugăciunea a revenit ca un șuvoi, iar versurile și muzica angelică se revărsau în torente divine picurate cu prisosință de Mântuitorul Hristos.

Fără creion și hârtie, fără exercițiu și experiență muzicală Eroul Traian Popescu a elaborat în penitenciarul din Aiud textul și muzica a 20 de lucrări, dintre care 3 cu caracter simfonic.

Poemul – Cantată „**Mântuire**”; Oratoriul „**Calvar**”; Oratoriul „**Patimile și Învierea Domnului**”, opere care au fost interpretate în Sala de Concerte Radio în 1991, 1992, 1993, de către corul Filarmonicii „George Enescu”, Maestru Cor Valentin Gruescu (Poemul „**Mântuirea**”); Oratoriul „**Calvar**” în 1997, de către „*Orchestra Națională Radio*”, dirijor Paul Popescu și ambele – vizionare *Video* în Suedia la invitația Fundației **Hjelmseryd** în cadrul Colocviului desfășurat între 21-23 August 2006, precum și în aula Universității Suceava – Ștefan cel Mare.

În anul 2008 Traian Popescu a făcut parte dintre invitații de onoare ai celui de-al Doilea Congres „**Rezistență prin Religie**” – **Tomis - Constanța**, cu participare internațională, S.U.A., Germania, Basarabia organizat de Institutul *Rezistență prin Religie* și Fundația *Sfântul Apostol Andrei*, fondate de mine, în colaborare cu Arhiepiscopia Tomisului, păstorită de vrednicul Arhiepiscop **Teodosie Petrescu**.

Manifestarea de înaltă ținută așezată sub simbolul **Rezistență prin Religie** a reunit circa 160 de personalități, mari istorici, teologi, preoți, jurnaliști, profesori, scriitori, artiști, militari, 86 dintre participanți fiind eroi – veterani ai temnițelor regalo-comuniste, s-a desfășurat pe parcursul a trei zile, reunind 5 expoziții tematice, comunicări cu caracter istoric sau de mărturie proprie, 18 lansări de volume cu conținut dedicat tematicii alese.

Totul a fost posibil cu ajutorul neprecupețit al **Arhiepiscopului Teodosie**, trimisul Sf. Apostol **Andrei să-i împlinească Misiunea**.

A fost, se pare, ultima prezentare în public a celor două lucrări simfonice născute ca dar ceresc în temnița Aiudului, autorul **TRAIAN POPESCU** fiind copleșit de bucuria recunoașterii valorii creației sale.

În urma profundelor cercetări din sutele de lucrări publicate și în mod expres din zecile de mărturii vii, directe, înregistrate audio-video ale supraviețuitorilor temnițelor ateo-comuniste, mi-am elaborat astfel conceptul „**Rezistență prin Religie**”:

Lupta aprigă împotriva comunismului din România a încorporat două FORȚE, două PUTERI, două ARMATE ale Rezistenței, **Rezistența Anticomunistă și „Rezistență prin Religie”**.

Rezistența Anticomunistă – Armata de partizani în rândul căreia s-au înrolat aproape toate categoriile sociale a luptat direct cu arma în mână, în condiții vitrege de libertate fizică, morală, în munți, în peșteri, în păduri, în fața armatelor roșii organizate, dotate cu tehnică superioară de luptă, finalizându-se prin înfrângere, dar și prin **victoria a mii de EROI**.

Rezistența Anticomunistă a avut caracter determinat, chiar dacă s-a continuat și în temnițele și lagărele comuniste din întreaga Românie Penitenciară sub forma îndârjirii **deținuților politici**, față de nedreptățile și fără-de-legile comise de regimul ateo-proletar, bolșevic. Cei mai mulți s-au cicatrizat în durere și amărăciune. Unii însă, au atins chiar praguri ale demnității, precum istoricul **Gheorghe Brătianu**.

„**Rezistență prin Religie**” (spun Rezistență, nu Rezistența fiindcă ea nu s-a întrerupt încă...) – **Armata eminamente creștin-ortodoxă** a luptat direct în plan spiritual prin rugăciune, poezie, creație, jertfă, suferință, iertare, cruce, iubire sub permanenta anchetă, sub neîntrerupta supraveghere, sub continua tortură. Dușmanul de moarte a avut ca ierarhie de vârf etnia anti Hristos, anti Fecioara Maria, anticreștinism, antiromânism, cuibărită în sânul Securității și în brațele partidului comunist din

România, folosind călăi din toate sferile și scursorile societății proletare, ale stârpiciunii, bestialității, lașității, prostiei și barbariei.

„**Rezistența prin Religie**” era formată din **Elita spirituală** alcătuită sub toate vârstele, conștiințele, caracterele, elanurile de la elev la dascăl, de la student la profesor, de la soldat la general, de la țăran la prinț, de la meșter la inginer, de la tânăr la bătrân, de la cutezător la filosof, de la grăitor la teolog, de la mirean la preot, de la muncitor la demnitar, de la călugăr la ierarh, de la monahii la fecioare, de la ciobani la poeți, de la soții la mame.

Ostașii „**Rezistenței prin Religie**”, deveniți **deținuți religioși** au dat Rezistenței un caracter permanent atât în temniță, cât și în afara ei în libertatea sechestrată, înainte și după **Crăciunul însângerat al anului 1989**.

Finalitatea „**Rezistenței prin Religie**” de atunci s-a concretizat prin BIRUINȚĂ asupra vrăjmașilor, prin CRUCE și ÎNVIERE, dând pământului străbun EROI, GENII, CUVIOȘI și MĂRTURISITORI, iar Cerului strămoșesc PROFETI, MARTIRI, MUCENIȚE și SFINȚI.

Rezistență prin Religie astăzi va urma pilda Rezistenței religioase de atunci!

Opera post detenție a eroului-mărturisitor Traian Popescu-Macă s-a concretizat în:

- Cărți
- 1. Mănăstirea Predeal –Evocări. 2. Catrenele Învierii „Zarca” Aiud 1957-1958. 3. Experimentul Pitești. 4. File din Procesul Comunismului. Teroarea și Diversiunea Politică.
- Articole, colaborator la „Aldine”, România Liberă, revistele „Scara”, Gândirea, Analele Sighet, „Cununa Credinței”, „Origini”- America.
- Comunicări, Facultățile de Matematică și Teologie.
- Vizionări – Audiții, T.V.R. Internațional + T.V. Cultural, Radio România Tineret, Radio România Cultural, Radio România Actualități.
- Activitate profesională, participant la construirea a unor fabrici din țară și două poduri de cale ferată Brațul Borcea Fetești și Dunăre – Cernavodă.

În memoriam, câteva Figuri – Icoane, foști camarazi-eroi ai Eroului – Mărturisitor Traian Popescu, care au transformat ura, prigoana, persecuția, celula, temnița, suferința, tortura, prin binecuvântarea cerului în Frumusețea creației creștin-ortodoxe.

„**Aurel Obreja**, fost elev de liceu, după ce în închisoare a dăltuit în bucățele de os cu o sârmuliță și cu un ac rătăcit în cuta unei haine sau în talpa bocancului, a devenit sculptor de troițe de o rară frumusețe.

Nicușor Purcărea și-a materializat sensibilitatea artistică și spirituală, sculptând miniaturi la porți de casă țărănești, expunând în București, Brașov și în Franța. La Brașov a creat o școală de sculptură cu tineri dornici de a-și însuși această artă.

Ion Păunescu a sculptat busturi și compoziții statuare, dar datorită restricțiilor politice nu a putut expune, iar ca versificator a fost publicat postum.

Mihai Tufeanu, inginer de profesie, inventator după ieșirea din detenție se dedică picturii expunând la Sala Dales din București.

Sergiu Mandinescu și **Constantin Oprisan** poeți eminenți, iar **Mihai Timaru**, **Aurel Vișovan**, **Virgil Maxim**, **Dumitru Bordeianu**, **Costin Merișca**, **Ion Munteanu**, **Paul Caravia**, memorialiști de frunte. **Dan Lucinescu**, român cu dublă cetățenie și suedeză, stabilit la Malmo și la București, deopotrivă cercetător, inventator – „Tehnologii ultrasonice magnetografice și de analiză spectrală” (1968) și un talentat al condeiului. Este autorul a 14 volume cu caracter memorialistic, istoric, psihologic.”

(Traian Popescu, *Experimentul Pitești...*, op. cit., p. 159)

M-a onorat colaborarea și prețuire Eroului-Mărturisitor Traian Popescu, căruia-i port cinstire și recunoștință deosebită.

Primește-ți, lume, țărna înapoi!

„Primește-ți, lume, țărna înapoi,/ Că cerul nu ne-a vrut! Trufaș și rece,/ N-a vrut nici o centime să-și aplece/ Nici creștetul, nici poalele spre noi./ Pornisem dârji să dăm năvală-n el/ Și toată lumea s-o cărăm în stele,/ Dar vitregii, căderi și câte cele/ Pe suflet ni s-au pus ca un cârcel./ Dezamăgiți în primul nostru dor,/ Am vrut să poposim atunci în stele,/ Dar stelele nu au voit nici ele,/ Geloase să nu fim asemeni lor./ C-un pas mai jos, am vrut să fim azur,/ Dar nici azurul nu ne-a vrut tovarăși,/ Și-a început rostogolirea iarăși,/ În hohotul stihilor din jur./ Și tot alunecând pe povârniș,/ Am vrut să ne săpăm mormântu-n

zare,/ Să ne păstreze ea și să ne care/ În cerul plin de taine, pe furiș.// Dar limpezimea zării de cristal,/ Sub greutatea-nfrângerilor noastre,/ Și-a destrămat minunile albastre/ și s-a surpat cu noi precum un mal.// Primește-ți, lume, țărna înapoi/ Și sapă-ne cât mai adânc mormântul!/ De cerul nu ne-a vrut, ne-o vrea pământul,/ Că toți suntem ai lui – și tu, și noi.

(DEMOSTENE Andronescu, *Peisaj Lăuntric*, Christiana, București-2009)

6 Iunie 2021